

Sjätte söndagen i Påsktiden

Att be i Jesu namn – Den utlovade bönhörelsens söndag

Jes. 30:19-21; 1 Joh. 5:13-15; Joh. 16:23-28; Ps. 66:1b-2a, 16-17, 19-20

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Förra söndagen, den femte i påsktiden, var temat 'att växa i sanning och tro'. Då pekades på bönen som en omistlig del i den kristnes liv för att mogna och växa. Det berättas om hur ökenfadern Abba Antonios uppmanas att be för en broder. Abban svarade honom att "varken jag eller Gud har förbarmade med dig, om du inte själv bjuder till och ber till Gud."¹

Bönen är helt nödvändig för oss. Bönen kan liknas vid ett samtal med Gud och i söndags nämndes lyssnandet i detta sammanhang; att lyssna i bönen. Det leder nämligen ingen vart att prata sönder Gud Fadern, Han som redan känner oss och vet vad vi har på hjärtat.

Med den helige aposteln Paulus ord "be ständigt och tacka hela tiden Gud"² innebär det att konstant vara uppkopplad mot vår himmelske Fader. Detta är, så klart, lättare sagt än gjort eftersom det är så mycket annat i världen som pockar på vår uppmärksamhet. Dessutom finns krafter som inte vill att vi skall be; som ständigt distraherar oss.

En annan av ökenfäderna, Abba Makarios, ger ett enkelt råd i hur man ber. Han säger att man "inte alls behöver vara mångordig, utan det räcker att sträcka ut händerna och säga 'Herre, efter din vilja och din kunskap, förbarma dig'". Och, menar han, i riktigt besvärliga situationer är det tillräckligt att säga: "'Herre, hjälp!' för han vet vårt bästa och visar barmhärtighet mot oss."³

Denna söndag kallas ibland *bönsöndagen*. Ett annat namn är *rogations söndagen* för att de kommande tre dagarna är *rogationsdagar*, dagar av faste- och botkaraktär. Detta som förberedelse inför torsdagen då vi firar Kristi Himmelfärds dag. Ordet *rogation* kommer av latinets *rogare* som betyder "att fråga". Och en fråga då är kanske om det inte borde heta frågesöndagen i stället för bönsöndagen...?

Att söndagen har fått namnet *rogate* syftar på psaltarpsalmen vi sjöng:

"Hur länge, Herre, skall du alldeles glömma mig?
Hur länge skall du dölja ditt ansikte för mig?
Hur länge skall jag oroas i min själ och ängslas i mitt hjärta dagligen?
Hur länge skall min fiende triumfera över mig?
Se till mig och svara mig, Herre, min Gud!
Upplys mina ögon, så att jag ej somnar in i döden."⁴

Vi frågar Herren hur länge... och vi ber om att få bli upplysta av Sanningen så att vi skall kunna undvika den eviga döden.

¹ Ökenfädernas tänkespråk, s. 27

² 1 Thess. 5:17-18

³ Ökenfädernas tänkespråk, s. 95

⁴ Ur Ps. 13

Nej, vi behöver inte vara mångordiga i våra böner. Viktigare är att faktiskt, dagligen avsätta tid för bön. Viktigare än de många orden är att vara lyhörd och, eftersom det är Gud Skaparens vilja som, så att säga, övertrumfar allt, i bönen lyssna och ta lärdom. Den kristna människans strävan är att komma underfund med Guds vilja och sedan handla efter den. Och i det ljuset ter det sig en smula förmätet – för att inte säga högmodigt – att tro att det är Gud som kommer att anpassa sin vilja efter vår. That is not the case!

I bönen; i det lyssnande samtalet med Gud, den som främjar trons tillväxt och mognad och leder oss rätt, får vi höra det Jesaja uttrycker: ”vare sig du viker av åt höger eller vänster, så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: ’Här är vägen, gå på den.’”⁵ När vi är öppna och lyssnar får vi ledning. När vi har ställt frågan vilken Guds vilja är med oss, kan vi lyssna efter svaret. Då blir bönen ett viljornas sammansmältande. Guds vilja blir vår. Vår vilja underställs – är i samklang med – Skaparens vilja.

Då jag förstår och omfamnar att det är just så; att detta är meningen: att jag först skall fråga efter Guds vilja, så blir många önskningar överflödiga. Då blir mången handling och demonstration under högmodets flagga meningslös. Då jag vet att Skaparen redan vet och nu vill att jag också skall veta, då står dagens episteltext helt klar: ”detta är den tillit vi har till honom, att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss.”⁶

Det är de orden: ”efter hans vilja” som är nyckeln till bönhörelse. De orden återkommer i den bön Jesus Kristus lärde oss: Herrens bön. Vi ber ”ske din vilja, så som i himmelen, så och på jorden” precis som Jesus då han i Getsemane bad ”Fader! Allt är möjligt för dig. Tag denna kalk ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.”⁷

Kära vänner, vi känner bönen kraft. Vi ser också tillståndet i världen, såväl nära som fjärran. Och med det för ögonen är det än viktigare för oss att härda ut i bön, även om det är något av det svåraste man kan ägna sig åt. Jag vill återvända till den vishet de som gått före oss har lämnat efter sig:

”Abba Isidor sade: ”Helgonens vishet består i att de känner Guds vilja. När människan lyder sanningen, står hon över alla ting, för hon är Guds avbild och likhet. Av alla ingivelser är den mest fruktansvärda att följa sitt eget hjärta, det vill säga sin egen tanke och inte Guds lag. I längden blir det människan till olycka att hon inte kände mysteriet och inte fann de heligas väg så att hon kunde verka på den. Nu är tid att arbeta för Herren, för frälsning vinner man på bedrövelsens dag. Det är ju skrivet: ’Genom att hålla ut skall ni vinna ert liv’ (Luk. 21:19)”⁸

Vi ber:

Herre, du som vill varenda människa; vad vill du mig?
Herre Gud, allsmäktige Fader, vad vill du med mig?
Herre, du som vill att alla når Dig och blir heliga;
hur kan jag bäst möta Din vilja?
Herre, du som ger alla människor gåvor och förmågor;
vilken är min, som bäst behagar dig?
Allsmäktige helige Gud, lär mig att finna din väg.
I Jesu Kristi namn. Amen

⁵ Jes 30:21b

⁶ 1 Joh. 5:14

⁷ Mark 14:36

⁸ Ökenfädernas tänkespråk, s. 79